

мжтни очи, сжщо като безуменъ, гледаше на своитѣ велможи.

— Всички вѣнъ!... — само можѣ да извика той съ хрипкавъ гласъ.

И всички сановници и царедворци се стжпи-  
саха и съ низки поклони полека излѣзоха изъ  
залата.

\* \* \*

Въ сжщата нощъ — отъ силно вълнение или  
кой знае тамъ отъ що — шахътъ опасно заболѣ.

Лежи той въ спалнята си на раскошенъ мендеръ  
— въ силенъ огънь, въ бълнуване и треска.

Ту се види въ разгара на сраженията... Въ  
вихъра на тия сражения той лети въ позлатена ко-  
лесница, впрегната въ бѣли арабски коне, а тамъ,  
околу му, кипи жестока битка... Чуватъ се вико-  
ветъ на войниците, звѣна на оржжията, туптенето  
на конетъ и тѣхното цвилене... Той гледа бойното  
поле слѣдъ битката, озарено отъ блѣдното сияние на  
мѣсеца. Сега то е безмълвно, глухо, нѣмо, заляно  
съ кръвь и осѣяно съ купове мъртви тѣла...

— Обилна жътва на смъртъта! — вика той въ  
съня си и неволно потрѣпва като гледа мъртав-  
цитъ, при изгледа на тѣхнитъ остъклени очи, блѣ-  
снали отъ лунната свѣтлина, сѣкашъ опрѣни въ  
него — грозни, заплашителни...

И всичаи тия хора, умрѣли за него, за него-  
вата ненаситна алчностъ и жажда за слава, извед-  
нажъ се повдигатъ и простиратъ къмъ него своитѣ  
окървавени ржцѣ, хващатъ го за края на дрехата  
и искатъ да го задържатъ. Той се брани, мжчи се  
да се отскубне отъ тѣхнитъ просби, удря съ ножа  
по сухитѣ, костеляви ржцѣ, но тежкия мечъ се  
чупи, ударилъ сѣкашъ о камъкъ. Тогава той хваща